

tahha minna ka sedda rahwast mitte las-
ta arraminna. Teised rääkisid küll üles;
kuida se luggu olnud, kui Jummal neid
olli kasknud kunninga jure miina; agga
kunningas holis kaks sest; ta laskis need
üllewatajad kutsuda ja kaskis, et Ebreas
rahwale ei piddand ennast olgi antama
teistkirowide tarwis, ta kaskis neid isse
ennestele sedda sata, ja ommeti ni paljo
kirowa igga päwa walmistada kui ennagi,
kui neile kunninga polest õlled ollid antud.

Et küll Moses ja Alaron rahwa nurri-
semisse pärrast Jummal kaskmisse peale
jälle Waras jure laskid ja rahwa pärrast
rääkisid, Alaron ka omma keppiga sedda
immetegoo teggi mis Jummal kasknud,
siiski ei tahtnud kunningas rahwast mitte
arralosta, sest et noiad seddasamma ka
moissid teha, agga nenda et Alaroni
lep nende teiste keppid, mis ka madduks
sanud, keif arranelas.

Süis

Süis laskis Jummal Egiptusse rah-
wa ja Ma peale tulla kumme nuhtlust, et
kunningas piddi sedda wisi weel ümber-
mõtlemä, ja Jummal sanna wotma
kuulda, et ta Israeli rahwast las'eks ar-
raminna. Esimenne nuhtlus olli se, et
Alaron keppiga jöffe löi, süis sai wessi kei-
kis paikus werreks, kallad surrid keif arra,
ja jöggi hakkas nenda haifema, et Egiptu-
suse rahwas ei woinud teys sest jua. Et
nüüd noiad omma kunniga moistafid
sedda ka teha, süis jäi kunninga südda il-
ka kowwaks, ja ei lastnud polegi Israeli
rahwast arraminna; ei ta pannud sedda
nuhtlusele tähhele. Süis tuli teine
nuhtlus, se olli se, et kui Alaron keppiga
löi keige wee ülle mis seal maal, et keif
wessi ni paljo konne waliasatis, et need
keif sedda maad arrafatsid, ja neid keif
paigad täis olli, ei seisnud nemmad ei
rahwa egga kunninga kallalt rahho. Kunt-
si-mehi